

Lieta C-147/19

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2019. gada 20. februāris

Iesniedzējtiesa:

Tribunal Supremo (Spānija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2019. gada 13. februāris

Kasācijas sūdzības iesniedzēja:

Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación, S.A.

Atbildētājas kasācijas instancē:

Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI)

Artistas e Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE)

[..]

TRIBUNAL SUPREMO [AUGSTĀKĀ TIESA]

[..]

LĒMUMS

[..]

FAKTI

PIRMAIS.-Pamatlieta [..]

1.- “*Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales*” [Intelektuālā īpašuma tiesību pārvaldījuma organizācija] (turpmāk tekstā – “*AGEDI*”) un “*Artistas Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España*” [Spānijas izpildītāju tiesību pārvaldījuma organizācija] (turpmāk tekstā – “*AIE*”) ir intelektuālā īpašuma tiesību pārvaldījuma organizācijas. *AGEDI* pārvalda fonogrammu

producentu intelektuālā īpašuma tiesības [oriģ.- 2. lpp.] AIE pārvalda izpildītāju intelektuālā īpašuma tiesības.

2.- 2010. gada 29. jūlijā abas organizācijas iesniedza prasību pret *Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación, S.A.* (turpmāk tekstā – “*Atresmedia*”), kas ir vairāku televīzijas kanālu īpašniece. Savā prasībā AGEDI un AIE lūdza piespriest *Atresmedia* samaksāt tām kompensāciju EUR 17 093 260 apmērā par komerciālos nolūkos publicētu fonogrammu (vai to reprodukciju) publiskošanas darbībām, kas tika veiktas laikā no 2003. gada 1. jūnija līdz 2009. gada 31. decembrim *Atresmedia* televīzijas kanālos, un par fonogrammu neatļautu reproducēšanu šīm publiskošanas darbībām.

3.- *Juzgado [de lo] Mercantil [..] de Madrid* [Madrīdes komerc tiesa] pieņēma spriedumu, kurā atzina, ka nav jāmaksā jebkāda kompensācija ne par fonogrammu, kas tikai ietvertas vai “sinhronizētas” audiovizuālos darbos (kinofilmas, televīzijas seriāli, un reklāma), publiskošanas darbībām, ne par to instrumentālo reproducēšanu. Tiesa pamatoja šo lēmumu ar šādu argumentu:

“Iepriekš pastāvošas fonogrammas sinhronizācija audiovizuālā darbā ar attiecīgu maksas licenci noteikti rada pilnīgi jaunu un neatkarīgu atvasinātu darbu. Tā kā ir runa par neatkarīgu darbu pretstatā fonogrammai [..], kas ir ietverta šajā darbā, nevar turpināt rasties atlīdzības tiesības fonogrammu producentiem un izpildītājiem par publiskošanu un tās instrumentālo reproducēšanu, jo šīs tiesības beidzas ar brīdi, kad tiek samaksāts par muzikālā darba sinhronizāciju un fonogrammas ieraksta pārveidošanu muzikālajā darbā”.

Tiesa piesprieda *Atresmedia* atlīdzināt par pārējiem prasībā ietvertajiem prasījumiem.

4.- AGEDI un AIE pārsūdzēja šo *Juzgado [de lo] Mercantil* spriedumu un prasīja, lai *Atresmedia* piesprieztu atlīdzināt arī par fonogrammu, kas ir tikušas ietvertas vai “sinhronizētas” audiovizuālos darbos, publiskošanas darbībām *Atresmedia* televīzijas kanālos. [oriģ.- 3. lpp.]

[..] *Audiencia Provincial de Madrid* [Madrīdes provinces tiesa] [..] apmierināja apelācijas sūdzību un atzina:

“Tomēr fonogramma nav darbs. Fonogramma ir tikai ieraksta nesējs, kas ietver konkrētā izpildījuma veida fiksāciju, ko noteikts mākslinieks konkrētā brīdī ir īstenojis no skaņu virknējuma, kas veido pašu darbu. Citiem vārdiem, darbs ir skaņu virknējuma radoša un oriģināla ideja, un fonogramma ir objekts, kurā ir ietverts šī virknējuma noteikts izpildījums. Tādējādi, ja fonogramma nav darbs, ar to nav iespējams īstenot nekādas darbības, kas nozīmētu pārveidošanu tehniski-juridiskā nozīmē un attiecīgi nav arī iespējams, ka no fonogrammas rodas atvasināts darbs tieši tādēļ, ka tas, ar ko rīkojas sinhronizācijas procesā, nekādā ziņā nevar tikt kvalificēts kā darbs. Lai arī fonogrammas sinhronizācija audiovizuālā darbā estētiskā un radošā aspektā rada kombināciju, kuras vizuālie un skaņas elementi pārsniedz fonogrammu, un lai arī tiek pārveidots skaņdarbs

(parasti muzikāls darbs), kura konkrētais izpildījums tiek fiksēts fonogrammā, kas tiek sinhronizēta, ir skaidrs, ka fonogrammā fiksēto skaņu īpašības pirms un pēc sinhronizācijas objektīvi ir tādas pašas. Tādēļ skaņu fiksācija, kas paliek audiovizuālajā darbā pēc fonogrammas sinhronizācijas, nevar tikt uzskatīta tikai par sinhronizētajā fonogrammā fiksēto skaņu kopiju, bet gan par pašas fonogrammas reproducēšanu. Reproducēšana, kā arī pašas fonogrammas publiskošana rada taisnīgas atlīdzības tiesības, kas ir paredzētas *Ley de Propiedad Intelectual* [Intelektuālā īpašuma likuma] 108. panta 4. punktā un 116. panta 2. punktā”.

Tādēļ *Audiencia Provincial* atcēla pirmās instances spriedumu un pilnībā apmierināja prasību.

OTRAIS.- *Kasācijas sūdzība un prejudiciālie jautājumi.*

1.- *Atresmedia* par šo spriedumu ir iesniegusi kasācijas sūdzību. [..]

2.-Sūdzība attiecas tikai uz to, vai audiovizuālu darbu publiskošana, ko īsteno *Atresmedia* savos televīzijas kanālos, rada tiesības saņemt taisnīgu atlīdzību, kas ir paredzētas *Ley de Propiedad Intelectual* [..] 108. panta 4. punktā un 116. panta 2. punktā mūzikas izpildītājiem un šādos audiovizuālos darbos reproducēto (jeb “sinhronizēto”) fonogrammu producentiem. [oriģ.- 4. lpp.]

3.- [..] tiesa uzskatīja par vajadzīgu iesniegt Eiropas Savienības Tiesai lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, tādēļ tika izlemts uz klausīt pušu viedokļus par [..] šo lūgumu.

4.- [..]

[omissis: procesuālo rakstu saņemšana no pusēm]

5.- Pamatlietas puses ir:

1) “*Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI)*” un “*Artistas Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE)*”, kā prasītājas [šobrīd atbildētājas kasācijas instancē [..]

2) “*Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación, S.A.*” kā atbildētāja [šobrīd kasācijas sūdzības iesniedzēja] [..]

JURIDISKAIS PAMATOJUMS

PIRMAIS.- *Eiropas Savienības tiesības*

1.- Padomes Direktīvas 92/100/EEK (1992. gada 19. novembris) par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām, kas attiecas uz autortiesībām intelektuālā īpašuma jomā (turpmāk tekstā – Direktīva 92/100) 8. panta 2. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis paredz tiesības, kas nodrošina to, ka vienreizējo taisnīgo atlīdzību apmaksā lietotāji, ja komerciālos nolūkos publicētus skaņu ierakstus vai šādu skaņu ierakstu reprodukcijas izmanto raidīšanai bez vadiem vai kādiem publiskiem priekšnesumiem, un lai nodrošinātu to, ka šo atlīdzību savā starpā sadala attiecīgie izpildītāji un skaņu ierakstu **[oriģ.- 5. lpp.]** producenti. Ja nav noslēgts nolīgums starp izpildītājiem un skaņu ierakstu producentiem, dalībvalstis var izstrādāt noteikumus tam, kā šo atlīdzību sadalīt viņu starpā”.

2.- Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/115/EK (2006. gada 12. decembris) par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām intelektuālā īpašuma jomā (turpmāk tekstā – Direktīva 2006/115), kuras [1.] apsvērumā ir apgalvots, ka tās mērķis ir kodificēt iepriekšējo Direktīvu 92/100 [..] un tās grozījumus, 8. panta 2. punktā ir ietverta tāda paša satura tiesību norma.

3.- Prasībā tiek prasīta kompensācija par audiovizuālu darbu publicēšanu no 2003. gada 1. jūnija līdz 2009. gada 31. decembrim, tāpēc ir pamats atsaukties uz abām direktīvām *ratione temporis*, lai arī šai tiesību normu pēctecībai šajā gadījumā nav praktiskas nozīmes, jo to saturs ir vienāds.

OTRAIS.- *Starptautiskās tiesības*

1.- Romas konvencijā par izpildītāju, fonogrammu producentu un raidorganizāciju tiesību aizsardzību, kas ir pieņemta Romā 1961. gada 26. oktobrī, (turpmāk tekstā – Romas konvencija) ir paredzētas šādas tiesību normas, kas attiecas uz strīdīgo jautājumu:

3. panta b) apakšpunkts

“Šīs konvencijas izpratnē [..] b) “fonogramma” ir vienīgi ar dzirdi uztverama priekšnesuma skaņu vai citu skaņu fiksācija”.

12. pants

“Ja komerciāliem mērķiem publicēta fonogramma vai šādas fonogrammas reprodukcija tiek raidīta vai citādi atskaņota publikai, izmantotājam jāsamaksā izpildītājiem, fonogrammu producentiem vai abiem vienreizēja atlīdzība. Gadījumā, ja starp šīm pusēm nav noslēgts līgums, atlīdzības sadali nosaka vietējā likumdošana”.

2.- Spānija ratificēja šo Romas konvenciju ar 1991. gada 2. augusta [ratifikācijas] instrumentu, kas tika publicēts 1991. gada 14. novembra *Boletín Oficial del Estado* [Valsts Oficiālajā Vēstnesī] un stājās spēkā Spānijā šajā pašā datumā, tādēļ **[oriģ. - 6. lpp.]** tā bija spēkā laikposmā, par kuru tiek prasīta kompensācija, kas ir pamatlietas prasības priekšmets. Romas konvenciju ratificējušas vai tai pievienojušās ir daudzas Eiropas Savienības dalībvalstis, lai arī ir skaidrs, ka ne Eiropas Savienība, ne visas dalībvalstis tai nav pievienojušās, tādēļ tā nav Savienības tiesību sistēmas sastāvdaļa, kā ir norādījusi Eiropas Savienības Tiesa

(turpmāk tekstā – EST) 2012. gada 15. martā lietā C-135/10, tomēr atzīdama, ka minētā Romas konvencija “rada netiešu iedarbību Savienībā”.

3.- Vispasaules intelektuālā īpašuma organizācijas (WIPO) Līgumā par izpildījumu un fonogrammām, kas ir apstiprināts Ženēvā 1996. gada 20. decembrī (turpmāk tekstā – WIPO līgums) ir ietvertas šādas tiesību normas, kas attiecas uz strīdīgo jautājumu:

1. panta 1. punkts

“Nekas šajā līgumā neliek atkāpties no saistībām, kādas Līgumslēdzējam pusēm ir vienai pret otru saskaņā ar Starptautisko konvenciju par izpildītāju, fonogrammu producentu un raidorganizāciju tiesību aizsardzību, kas izveidota Romā 1961. gada 26. oktobrī (še turpmāk – “Romas konvencija”)”.

2. panta b) punkts

“Definīcijas

Šajā līgumā: [..]

(b) “fonogramma” ir izpildījuma skaņu vai citu skaņu fiksācija, vai arī tādu skaņu atveidojuma fiksācija, kas nav fiksēta un ir iekļauta kinematogrāfijas vai citos audiovizuālos darbos.

15. panta 1. un 2. punkts

“Tiesības saņemt atlīdzību par apraidi un atklātu raidījumu

1. Izpildītājiem un fonogrammu producentiem ir tiesības uz vienreizēju taisnīgu atlīdzību par tiešu vai netiešu to fonogrammu apraidi vai jebkāda veida pārraidi sabiedrībai, kas publicētas komerciālos nolūkos.

2. Līgumslēdzējas valstis savos tiesību aktos var noteikt, ka vienreizējo taisnīgo atlīdzību no lietotāja pieprasa izpildītājs vai fonogrammas producers, vai abi. Līgumslēdzējas puses var **[oriģ. - 7. lpp.]** ieviest tiesību aktus, ar ko, ja izpildītājs un fonogrammas producentus nav noslēguši nolīgumu, nosaka noteikumus, saskaņā ar kuriem izpildītāji un fonogrammu producenti sadala vienreizējo taisnīgo atlīdzību.”

4.- Par šī līguma 2. panta b) punktu 1996. gada 20. decembra Diplomātu konferencē tika pieņemts kopīgais paziņojums ar šādu saturu:

“Šā līguma 2. panta b) punktā paredzētā fonogrammas definīcija nenozīmē, ka tiesības uz fonogrammu kaut kādā veidā tiek ietekmētas, iekļaujot to kinematogrāfijas vai citos audiovizuālos darbos.”

5.- WIPO līgums Eiropas Savienībai kļuva saistošs 2010. gada 14. martā pēc tā publicēšanas 2010. gada 4. februāra *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*. Tādēļ

Spānijas ratifikācijas instruments tika publicēts *Boletín Oficial del Estado* 2010. gada 18. jūnijā, un tajā bija noteikts, ka Spānijai šis līgums ir stājies spēkā minētajā 2010. gada 14. martā. Ņemot vērā to, ka kompensācija, kas ir pamatlietas prasības priekšmets, attiecas uz publiskošanu, kas ir īstenota no 2003. gada 1. jūnija līdz 2009. gada 31. decembrim, WIPO līgums šajā laikposmā nebija spēkā.

6.- Tomēr EST tās 2006. gada 12. septembra spriedumā lietā *Laserdisken* (C-479/04, EU:C:2006:549), un 2006. gada 7. decembra spriedumā lietā *SGAE* (C-306/05, EU:C:2006:764) ir ņēmusi vērā WIPO līgumu, lai arī tas nebija spēkā esošs Eiropas Savienībā, jo Direktīvas 2001/29/EK 15. apsvērumā bija noteikts, ka to “izmanto, lai īstenotu vairākas jaunas starptautiskas saistības”, kas ir paredzētas šajā līgumā.

TREŠAIS.- *Valsts tiesības*

1.- Laikposmā, kad notika publiskošana, par ko pamatlietā tiek prasīta kompensācija, bija spēkā [...] *Ley de Propiedad Intelectual* (turpmāk tekstā – *TRLPI*). [...] lielākai **[oriģ. 8. lpp.]** skaidrībai tiks norādīta tikai tiesību normu redakcija pēc grozījumiem [kas īstenota ar 2006. gada 7. jūlija Likumu 23/2006].

2.- Svarīgākās normas ir *TRLPI* 108. panta 4. punkts un 116. panta 2. punkts. Pirmajā no tām ir noteikts:

“Komerciāliem mērķiem publicētas fonogrammas vai šādas fonogrammas reprodukcijas, ko izmanto jebkādam publiskošanas veidam, lietotājam, ir jāmaksā vienreizēja taisnīga atlīdzība izpildītājiem un fonogrammu producentiem, kas to savstarpēji sadala. Ja starp šīm pusēm nepastāv vienošanās par šādu sadali, tā tiek veikta vienādās daļās. [...]”.

3.- *TRLPI* 116. panta 2. punktam ir tāda pati redakcija [...].

4.- Pirmā no šīm normām atrodas sadaļā, kas regulē izpildītāju tiesības, bet otrā – sadaļā, kas regulē fonogrammu producentu tiesības; tas arī izskaidro šīs normas atkārtošanos.

5.- *TRLPI* 114. panta 1. punktā ir noteikts:

“Fonogramma ir vienīgi ar dzirdi uztverama darba izpildījuma vai citu skaņu fiksācija”.

CETURTAIS.- *Prejudiciālo jautājumu uzdošanas EST vajadzība*

1.- *AGEDI* un *AIE* iebilst pret prejudiciālo jautājumu uzdošanu. [...] [Tās uzskata, ka strīds] ir jāatrisina tikai ar valsts tiesību interpretāciju, jo Direktīvas 92/100 un 2006/115 ir minimālās harmonizācijas direktīvas, un dalībvalstis var noteikt tajās regulēto intelektuālo tiesību spēcīgāku aizsardzību.

2.- Pirmais arguments nav pieņemams, jo prejudiciālā jautājuma priekšmets ir tieši tiesai izlemjamās **[oriģ.- 9. lpp.]** kasācijas sūdzības priekšmets. Lai izspriestu par šo kasācijas sūdzību, ir jāklīdz šaubas par piemērojamo direktīvu normu interpretāciju.

Patiesībā *AGEDI* un *AIE* apgalvo nevis to, ka lūgumam Tiesai sniegt prejudiciālu nolēmumu nav nozīmes kasācijas sūdzības izspriešanā, bet gan to, ka nozīmes nav pašai kasācijas sūdzībai kā tādai, jo prasību esot vajadzējis vienkārši apmierināt – lai arī par labu kasācijas sūdzības iesniedzējai *Atresmedia*. Šī nostāja ir kļūdaina, taču uz to būtu jāreaģē tad, kad tiks izlemta kasācijas sūdzība, nevis šobrīd.

3.- Attiecībā uz otro argumentu ir skaidrs, ka direktīvu, kas attiecas uz prejudiciālajiem jautājumiem, noteikumi nosaka minimālo regulējumu tādā nozīmē, ka “dalībvalstīm jābūt spējīgām autortiesību blakustiesību subjektiem paredzēt lielāku aizsardzību, nekā to prasa šajā direktīvā izklāstītie noteikumi attiecībā uz raidīšanu un publiskošanu” (Direktīvas 2006/115 16. apsvēruma). Bet šo direktīvas noteikumu transponēšana, kas ir īstenota *TRLPI* 108. panta 4. punktā un 116. panta 2. punktā, nav palielinājusi blakustiesību īpašnieku aizsardzību, jo transponējot valsts tiesībās ir pārnesti tikai Direktīvu 92/100 un 2006/115 8. panta 2. punkta noteikumi, tos būtiski nepapildinot.

PIEKTAIS.- *Interpretācijas šaubas, kas pamato jautājumu uzdošanu.*

1.- Kasācijas sūdzības jautājums ir par lēmumu, vai tad, ja komerciālos nolūkos publicēta fonogramma, kurā bija ierakstīta muzikāla darba interpretācija, ir tikusi “reproducēta” vai “sinhronizēta” audiovizuālā ierakstā, kurā ir fiksēts audiovizuāls darbs, izbeidzas izpildītāju un fonogrammu producentu tiesības saņemt vienreizēju taisnīgu atlīdzību, kas ir paredzētas minēto direktīvu 8. panta 2. punktā.

2.- Lai izlemtu šo jautājumu, ir nepieciešams noskaidrot, kā ir interpretējami jēdzieni “fonogramma” un “komerciālos nolūkos publicētas fonogrammas reprodukcija”, kas ir ietverti Direktīvu 92/100 un 2006/115 8. panta 2. punktā. Sekas atkarībā no šo jēdzienu interpretācijas var būt tādas, ka tāda audiovizuāla ieraksta publiskošana, kurā ir fiksēts **[oriģ. 10. lpp.]** audiovizuāls darbs, kurā ir sinhronizēta vai reproducēta fonogramma, kas ir publicēta komerciālos nolūkos, ir fonogrammas vai fonogrammas reprodukcijas publiskošana tādējādi, ka lietotājam, kas īsteno šo publiskošanu, ir jāmaksā vienreizēja taisnīga atlīdzība fonogrammā ierakstītā muzikālā darba izpildītājiem un šādu fonogrammu producentiem; vai, gluži pretēji, ka pēc tam, kad fonogramma ir sinhronizēta vai reproducēta audiovizuālā ierakstā, kas ietver audiovizuāla darba fiksāciju, šī audiovizuāla darba ieraksta publiskošana vairs nav ne fonogrammas, ne tās reprodukcijas publiskošana, un vienreizējas taisnīgas atlīdzības tiesības intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekiem rada tikai par audiovizuālo ierakstu un audiovizuālo darbu, jo fonogrammas blakustiesību atlīdzība ir notikusi, atļaujot fonogrammas reproducēšanu vai sinhronizāciju audiovizuālā darbā.

3.- *Atresmedia* uzskata, ka pēc tam, kad ir atļauta komerciālos nolūkos publiskotas fonogrammas “sinchronizācija” audiovizuālā ierakstā, kas ietver audiovizuāla darba fiksāciju, taisnīgas atlīdzības tiesības, kas *TRLPI* 108. panta 4. punktā un 116. panta 2. punktā (ar ko tiek transponēts Direktīvu 92/100 un 2006/115 8. panta 2. punkts) ir atzītas izpildītājiem un fonogrammu producentiem, beidzas. Audiovizuāla darba publiskošanas gadījumā tiesības radīsies tikai personām, kuram ir intelektuālā īpašuma tiesības attiecībā uz audiovizuālu darbu un audiovizuālu ierakstu, kas tiek izmantots kā tā nesējs.

4.- Sava viedokļa pamatošanai *Atresmedia* argumentē, ka Romas konvencijas 3.b pants un attiecīgā valsts tiesību norma, *TRLPI* 114. panta 1. punkts, nosaka, ka fonogramma ir “vienīgi ar dzirdi uztverama fiksācija” un ka WIPO līguma 2.b pants no fonogrammas jēdziena izslēdz “kinematogrāfiskā vai citā audiovizuālā darbā ietvertu” skaņu fiksāciju. Pēc fonogrammā ierakstīta muzikāla darba izpildījuma “sinchronizācijas” audiovizuālā darbā tiek radīts no “sinchronizēta” muzikāla darba atšķirīgs un neatkarīgs darbs, nevis tikai **[oriģ.- 11. lpp.]** fonogrammas “reprodukcija”. Sinchronizācija nozīmē, ka muzikāls darbs tiek integrēts augstāka līmeņa radošajā materiālā, kas veido citu darbu – audiovizuālu darbu. Ja kāds publisko audiovizuālu darbu, tas neizmanto un nereproducē fonogrammu, bet gan citu darbu, kura viena no daļām ir muzikāla darba izpildījuma fiksācija, kas nav fonogramma, jo faktiski tā atrodas citā ieraksta nesējā. Tādēļ audiovizuāla darba publiskošana nevar radīt taisnīgas atlīdzības tiesības fonogrammas producentiem un izpildītājiem par fonogrammā fiksēta darba izpildījumu, jo vienkārši nepastāv publiskota fonogramma.

5.- *AGEDI* un *AIE* savukārt apgalvo, ka komerciālos nolūkos publiskotas fonogrammas “reproducēšana” (šim jēdzienam tās dod priekšroku salīdzinājumā ar “sinchronizāciju”) audiovizuālā ierakstā nozīmē, ka gadījumā, ja šis audiovizuālais ieraksts (neatkarīgi no tā, vai tas tiek vai netiek izmantots kā audiovizuāla darba nesējs) ir publiskots, pārraidot to televīzijā, tad publiskota tiek fonogrammas reprodukcija, un attiecībā uz šo publiskošanu fonogrammu producentiem un izpildītājiem ir pilnīgas tiesības, kas ir atzītas intelektuālā īpašuma tiesību normās to aizsargāto intelektuālo tiesību objektu attiecīgajai materiālajai izmantošanai, tostarp vienreizēja taisnīga atlīdzība, kas ir paredzēta *TRLPI* 108. panta 4. punktā un 116. panta 2. punktā, jo fonogramma, kas tiek reproducēta jebkurā audiovizuālā ierakstā, šīs iekļaušanas dēļ nezaudē savu būtību.

6.- *AGEDI* un *AIE* uzskata, ka prasības, ka fiksācijai ir jābūt “vienīgi ar dzirdi uztveramai”, lai to uzskatītu par fonogrammu, kas ir paredzēta Romas konvencijas 3. panta b) punktā un *TRLPI* 114. panta 1. punktā, mērķis ir vienīgi paskaidrot, ka audiovizuāla ieraksta skaņu ieraksta celiņš (visa skaņa) nav fonogramma, bet gan daļa no audiovizuāla ieraksta. Bet tas nenozīmē, ka komerciāliem mērķiem publicēta fonogramma pēc tās iekļaušanas audiovizuālā ierakstā vairs netiek uzskatīta par fonogrammu un mūzikas izpildītāji un fonogrammu producenti zaudē savas vienreizējas taisnīgas atlīdzības tiesības tādēļ, ka šis audiovizuālais

[oriģ.- 12. lpp.] ieraksts ietver attēlu un skaņu fiksāciju, kas var tikt kvalificēta kā audiovizuāls darbs.

7. – Šīs organizācijas apgalvo, ka “pārveidošana” ir darbība, kas var tikt veikta “darbā”, bet fonogramma – gluži tāpat kā audiovizuāls ieraksts - ir ieraksta nesējs, kurā tiek reproducēta fonogramma, tādēļ fonogramma pieder pie cita līmeņa, kas atšķiras no pārveidojamā darba līmeņa. Ar maksu, ko maksā audiovizuālā darba producentis fonogrammas producentam (kam izpildītāji fonogrammas producēšanas līgumā parasti ir nodevuši savas tiesības atļaut viņu izpildījuma fiksācijas reproducēšanu) tiek atlīdzināts par izmantošanu, kas ietver fonogrammas reproducēšanu jaunā ieraksta nesējā – audiovizuālajā ierakstā, jo šādi izpaužas fonogrammas ietveršana vai sinhronizācija audiovizuālā ierakstā, bet ar vienreizēju taisnīgu atlīdzību, kas ir paredzēta *TRLPI* 108. panta 4. punktā un 116. panta 2. punktā (un Direktīvu 92/100 un 2006/115 8. panta 2. punktā) tiek atlīdzināts par citādāku izmantošanu – publiskošanu.

8. – Visbeidzot, *AGEDI* un *AIE* uzsver *Atresmedia* viedokļa pretrunīgumu, jo tad, ja fonogrammas reprodukciju īsteno audiovizuālā ierakstā, kurā ir fiksēts audiovizuāls darbs, jo tā saturam ir pietiekama jaunrades pakāpe, tā būtu muzikāla darba pārveidošana, fonogramma būtu beigusī pastāvēt un būtu izbeigušās mūzikas izpildītāju un fonogrammu producentu tiesības attiecībā uz šī audiovizuālā darba publiskošanu. Bet, ja audiovizuāla ieraksta saturā nav jaunrades pakāpes un fonogramma tādējādi netiek izmantota kā audiovizuāla darba nesējs, tā joprojām ir fonogramma, kuras publiskošana rada vienreizējas taisnīgas atlīdzības tiesības izpildītājiem un fonogrammu producentiem.

9.- Juridiskajā literatūrā arī pastāv pretrunīgi viedokļi, kas bieži vien sakrīt ar dažādo iesaistīto nozaru pārstāvju (izpildītāji un fonogrammu producenti, no vienas puses, un audiovizuālā satura producenti un uzņēmumi, kas publisko audiovizuālos darbus, no otras puses) interesēm. **[oriģ.- 13. lpp.]**

10.- Daži autori apgalvo, ka tad, ja fonogrammas reprodukciju veic audiovizuāla darba ierakstā, tā publiskošana nozīmē reproducētas vai sinhronizētas fonogrammas kopijas publiskošanu. Šīs nozares autoriem prasība, lai fonogramma būtu vienīgi ar dzirdi uztverama fiksācija, tiek izmantota tikai tam, lai izslēgtu no fonogrammas jēdziena tos gadījumus, kad audiovizuāla darba skaņu ieraksta celiņš ticis ierakstīts tieši konkrētajai filmai un tādējādi nepastāv komerciāliem mērķiem publicēta fonogramma, ko varētu reproducēt vai sinhronizēt; tas gan neizslēdz faktu, ka gadījumā, ja šī skaņu ieraksta celiņa muzikālos darbus komercializē tikai skaņas ieraksta nesējā, tie kļūst fonogramma. Šāda izpratne valda arī pēc 1996. gada WIPO līguma stāšanās spēkā.

11.- Turpretim citi juridiskās literatūras autori apgalvo, ka šīs fonogrammas jēdziens kā “vienīgi ar dzirdi uztverama fiksācija” tiek izmantots tieši tālab, lai izslēgtu no tā audiovizuāla darba skaņu ieraksta celiņu arī tad, ja tajā ir tikusi reproducēta vai sinhronizēta komerciāliem mērķiem publicēta fonogramma, un tāpēc tad, ja audiovizuālu darbu publisko, netiek publiskota fonogramma, un

lietotājam nav jāmaksā taisnīga atlīdzība, kas ir paredzēta Direktīvu 92/100 un 2006/115 8. panta 2. punktā.

12.- Eiropas Savienībā neietilpstošu valstu tiesās ir atrodamī pretrunīgi risinājumi. Austrālijas Augstākā tiesa 1998. gada 20. maija spriedumā lietā *Phonographic Performance Co of Australia Ltd* pret Austrālijas Komercteleviziju kanālu federāciju (S95/1997), apstiprināja, ka, lai arī skaņu ieraksta celiņš (*sound track*) nav fonogramma (*sound record*), tas nenozīmē, ka fonogrammas iekļaušana skaņu celiņā izbeidz tās pastāvēšanu, tādējādi audiovizuāla darba publiskošana nozīmētu fonogrammas izmantošanu un radītu fonogrammas producentam un mūzikas izpildītājiem atlīdzības tiesības par publiskošanu. Pretēji lēma Kanādas Augstākā tiesa tās 2012. gada 12. jūlija spriedumā lietā *Sound* pret *Motion Picture Theatre Associations of Canada u.c.* [oriģ.- 14. lpp.]

13.- Šo iemeslu dēļ un, neņemot vērā viedokli, kāds varētu būt izveidojies šai tiesai, tā uzskata, ka šo Savienības tiesību normu interpretācija objektīvi rada šaubas, tādēļ ir nepieciešams, lai EST nosaka vienvērtīgu interpretāciju visā savienības teritorijā, un tāpēc ir jālūdz prejudiciāls nolēmums.

REZOLUTĪVĀ DAĻA

[TRIBUNAL SUPREMO] NOLEMJ: [...] Uzdot Eiropas Savienības Tiesai šādus prejudiciālos [...] [jautājumus]:

1.- Vai jēdzienā “komerciālos nolūkos publicētas fonogrammas reprodukcija”, kas ir paredzēts Direktīvu 92/100 un 2006/115 8. panta 2. punktā, ietilpst komerciālos nolūkos publicētas fonogrammas reprodukcija audiovizuālā ierakstā, kas ietver audiovizuāla darba fiksāciju?

2.- Ja atbilde uz iepriekšējo jautājumu ir apstiprinoša, vai televīzijas raidorganizācijai, kas jebkāda veida publiskošanai izmanto audiovizuālu ierakstu, kas ietver kinematogrāfiska vai audiovizuāla darba fiksāciju, kurā ir reproducēta komerciāliem mērķiem publicēta fonogramma, ir jāmaksā vienreizēja taisnīga atlīdzība, kas ir paredzēta šo direktīvu 8. panta 2. punktā?

[...][oriģ.- 15. lpp.]

[omissis: [oriģ.- 16. lpp.] procesuālās formalitātes]